

- Ιστορία
- Πρόεδρος
- Ομιλίες
- Όργανα
- Διεθνείς Σχέσεις
- Δελτία Τύπου
- Πολιτικά Κείμενα
- Επικοινωνία
- Links

 Home

26/11/1997

ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ

Κυρίες και κύριοι,

Να ευχαριστήσω κατ αρχήν τον Πρόεδρο του ΣΕΒ για τα καλά του λόγια. Να ευχαριστήσω και για την πρόσκληση. Και να πω με τη σειρά μου, όχι απόδιάθεση φιλοφροσύνης, αλλά διότι πιστεύω ότι απεικονίζει την ουσία, ότι αξίζουν συγχαρητήρια και στο Ελληνο - Αμερικανικό Επιμελητήριο και στον ΣΕΒ που συνεχίζουν τις προσπάθειες, διοργανώνοντας τα Συνέδρια αυτά και παρέχοντας το βήμα και σε πολιτικούς, αλλά και σε παράγοντες της πραγματικής οικονομίας, όχι μόνο να προσφέρουν απόψεις, αλλά μέσα από τη σύνθεσή τους να σηματοδοτούν τους δρόμους που πρέπει να περπατήσουμε ως χώρα στο εγγύς, πια, μέλλον εάν θέλουμε να ανταποκριθούμε στις μεγάλες προκλήσεις αυτού του μέλλοντος.

Κάνοντας αυτή την πολύ σύντομη εισαγωγή, έρχομαι κατευθείαν σε ένα σημείο που θέλω να ξεκαθαρίσω απέναντί σας εξ αρχής. Είμαι βέβαιος ότι έχετε ακούσει σημαντικές και βαθιές αναλύσεις αυτές τις μέρες. Και είμαι βέβαιος ότι έχετε ακούσει ότι κι εγώ, καμιά φορά, δέχομαι την κριτική ότι μιλώ μ έναν τρόπο που προσιδιάζει καμιά φορά περισσότερο το ακαδημαϊκό στυλ και λιγότερο το πολιτικό. Αποφάσισα λοιπόν σήμερα να μη σας κουράσω με αναφορές περισπούδαστες και περίπλοκες. Να μιλήσω όσο γίνεται πιο απλή, ίσως και απλοϊκή, γλώσσα. Πιστεύω όμως ότι αυτή συνθέτει μια εικόνα της πραγματικότητας. Ένας από τους λόγους που το κάνω είναι γιατί πιστεύω ότι δεν έχουμε πολλά χρονικά περιθώρια πια. Ίσως θα μπορούσε κανείς να πει ότι έχουν εξαντληθεί προ πολλού. Κι ότι εκείνο που προέχει πια είναι η δράση. Και η δράση είναι κατ εξοχήν αρμοδιότητα των πολιτικών εάν και εφ όσον είναι διατεθειμένοι να κάνουν καλά τη δουλειά τους.

Ξεκινώ μια σύντομη σημείωση που, ίσως, σας ξενίσει γιατί δεν έχει άμεση σχέση με τη σημερινή πραγματικότητα. Το κάνω γιατί θέλω να θυμόμαστε πάντα τη συνολική εικόνα του δάσους και να μη μας παρασύρει μόνο η εικόνα των πρώτων δέντρων, όπως συμβαίνει καμιά φορά. Είναι εσφαλμένη η άποψη ότι η Ελλάδα είναι καταδικασμένη σε μια μίζερη τροχιά, ότι είναι ένας φτωχός συγγενής που οι επιδόσεις του είναι παραδοσιακά κακές, οπότε ακόμα και έστω και οριακές βελτιώσεις αξίζουν πανηγυρισμό και αισιοδοξία.

Η Ελλάδα τις τρεις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες επιτελούσε

«Μεταπολεμική θύρα» - βελ. 15'2
 «Αναδιοργάνωση διαχείρισης δεν είναι
 φέρνει πιο κοντά στον ΟΚΕ»
 — βελ. 3

οικονομικό θαύμα, μαζί με ελάχιστες άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Βεβαίως, μέσα σε πολιτικό κλίμα έντασης. Ενίοτε και ανωμαλιών. Με επιλογές που δεν ήταν πάντα οι ορθόδοξες, αλλά πάντως επέτυχε να έχει επιδόσεις τέτοιες που άλλαξαν τη μοίρα αυτού του τόπου. Η Ελλάδα των τελευταίων 16 - 17 ετών παρουσιάζει ακριβώς την αντίθετη εικόνα.

Είναι η Ελλάδα των ισχνών επιδόσεων. Ενίοτε και αρνητικών επιδόσεων. Της στασιμότητας, του βήματος σημειωτόν και της απαισιοδοξίας. Αξίζει να σημειωθεί ή, μάλλον, να υπομνησθεί ότι το μεταίχμιο της διαφοροποίησης της μεταπολεμικής μας καμπύλης είναι, περίπου, η χρονική στιγμή της ένταξής μας στην Ευρωπαϊκή, τότε, Κοινότητα, σήμερα, Ένωση. Θα έλεγε κανείς ότι σαν τις αρχαίες τραγωδίες κάποιιοι από μηχανής θεοί έπαιξαν το ρόλο τους και ένα σημείο - η μεγαλύτερη μεταπολεμική εθνική μας επιτυχία - που θα μπορούσε και, κυρίως θα έπρεπε, να αποτελέσει το εφελτήριο για ακόμα μεγαλύτερες προσπάθειες, για ακόμα καλύτερες επιδόσεις, για ανανεωμένο κουράγιο να προσεγγίσουμε, να συγκλίνουμε - να μεταχειριστώ κι ένα όρο της τρέχουσας επικαιρότητας - προς την υπόλοιπη ευρωπαϊκή οικογένεια, έγινε ακριβώς το αντίθετο.

Σαν να αποφασίσαμε συλλογικά να εγκαταλείψουμε την προσπάθεια, να σπαταλήσουμε τις δυνάμεις μας και να κάνουμε όλες εκείνες τις επιλογές που θα μας απομάκρυναν από τους εθνικούς μας στόχους. Σήμερα πράγματι, αποτελεί κοινό τόπο και κοινό εθνικό στόχο, η συμμετοχή μας στην οικονομική και νομισματική ένωση.

Το θέμα είναι τον προσεγγίζουμε;

Για να αφήσουμε την ταξινόμηση των επιλογών του παρελθόντος, σήμερα με αυτά που γίνονται, τον προσεγγίζουμε αυτόν τον στόχο; Τον φέρνουμε πιο κοντά; Ισχυρίζομαι ενώπιόν σας πως όχι. Και εξηγούμε. Πριν απ' όλα ένα από τα βασικότερα κριτήρια ή μάλλον η βασική δέσμη κριτηρίων που έχουν σχέση με την δημοσιονομική διαχείριση, άρα με τον προϋπολογισμό: Σας θυμίζω λοιπόν μια και έχει κατατεθεί μόλις πρόσφατα ο προϋπολογισμός ότι αποτελεί την κορωνίδα, των εξωραϊστικών αποπειρών που έχει κάνει ποτέ η κυβέρνηση όχι μόνο σ αυτόν τον τόπο, αλλά και διεθνώς. Ο προϋπολογισμός αυτός είναι ψευδής κυρίες και κύριοι. Και το λέω μετά λόγου γνώσεως. Και η εικόνα του 1997, η πραγματική, έχει απόκλιση από αυτό το οποίο παρουσιάζεται - τουλάχιστον και το λέω εξαιρετικά μετριοπαθές - 600 δισ. δρχ., τουλάχιστον. Με διάφορες αλχημείες επιχειρείται να αποκρυβεί και η υστέρηση των εσόδων και η υπέρρογκη αύξηση των δαπανών. Όπως επίσης ένα γνώριμο τα τελευταία χρόνια τέχνασμα, η απόκρυψη των τόκων με διάφορους τρόπους. Τόκων που εξυπηρετούν το δημόσιο χρέος. Με αποτέλεσμα λίγους μήνες μετά την συζήτηση του προϋπολογισμού ετησίως, να αποδεικνύεται ότι έχουμε δίκιο, όταν σταδιακά βγαίνουν τα πραγματικά στοιχεία. Αλλά βέβαια η κυβερνητική προπαγάνδα έχει ωφεληθεί από το γεγονός ότι τη μέρα όπου το

επίκεντρο του ενδιαφέροντος και η προσοχή των πάντων στο κορύφωμα της δημοσιότητας ήταν πάνω σ' αυτό το ζήτημα, να έχει παραπλανηθεί.

Η δημοσιονομική διαχείριση που γίνεται σήμερα δεν μας φέρνει πιο κοντά στον στόχο της συμμετοχής μας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Υπάρχει όμως και ένα τρίτο. Και αν ακόμα δεχόμαστε ως υπόθεση εργασίας ότι με τις εφαρμοζόμενες πολιτικές στο δημοσιονομικό κυρίως τομέα έστω και δειλά έστω και άτολμα, έστω και με πολύ μικρά βήματα, αλλά πάντως κινούμαστε στη σωστή κατεύθυνση, ακόμα και αυτή η θεωρητική υπόθεση εργασίας, θα ίσχυε μόνο σ' ότι αφορά την ονομαστική σύγκλιση. Και θέλω εδώ να γίνω πολύ σαφής. Άλλο πράγμα η πραγματική σύγκλιση που αφορά την πραγματική οικονομία και άλλο πράγμα η ονομαστική σύγκλιση. Με άλλα λόγια, μπορεί κανείς να υποθέσει ότι υπάρχει η δυνατότητα να συμπίεσεις έστω και οριακά ή έστω και με τη μορφή της θετικής στάσης τα κριτήρια σύγκλισης που έχουν τεθεί από την Συνθήκη του Μάαστριχ, αλλά η πραγματική οικονομία να εξακολουθεί να βρίσκεται σε πορεία απόκλισης. Γιατί η πραγματική οικονομία δεν μετριέται μόνο ή μετριέται πολύ λιγότερο από τους δημοσιονομικούς δείκτες, και πολύ περισσότερο από τους δείκτες της πραγματικής οικονομίας. Δηλαδή: αύξηση του εισοδήματος, παραγωγικότητας, ανταγωνιστικότητα, βιοτικό επίπεδο, κατά κεφαλήν εισόδημα και ούτω κάθε εξής.

Τα λέω όλα αυτά όχι για να σας χαλάσω τη διάθεση. Τα λέω όλα αυτά διότι θέλω σχεδόν από την αρχή της σημερινής μας επικοινωνίας να ξεκαθαρίσω ότι κατά την άποψή μου και κατά την άποψη όσων από σας συμμερίζονται τις δικές μου απόψεις, υπάρχει αιτία. Ο μεγάλος ασθενής στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία και βέβαια τη σύγχρονη ελληνική οικονομία, είναι το κράτος. Ηχεί υπερβολικό. Κάποιοι μπορούν να υποθέσουν ότι είναι αποτέλεσμα ιδεοληπτικών προκαταλήψεων. Λάθος. Διότι δεν είναι πολιτική κατασκευή. Κάθε Ελληνίδα και κάθε Έλληνας σήμερα μπορεί με τον απλούστερο τρόπο να φτάσει στο αβίαστο αυτό συμπέρασμα. Ο επιχειρηματίας, ο εργαζόμενος, ο συνταξιούχος, ο φορολογούμενος. Κάθε πολίτης που συναλλάσσεται έστω και στοιχειωδώς με το κράτος, μπορεί, και έχει κατά πάσα πιθανότητα, πλούσιο αποδεικτικό υλικό να συνυπογράψει ή να και να υπερθεματίσει σ' αυτό τον ισχυρισμό.

Δεν θα σας κουράσω με μεγάλες αναφορές στις επιμέρους αδεξιότητες, αδυναμίες, ανικανότητες του κράτους. Θα περιοριστώ στο τι σημαίνει αυτό για τις οικονομικές μας επιδόσεις. Και θέλω να ξεκινήσω από το σκέλος των δαπανών.

Δημόσιες δαπάνες. Είναι γνωστό ότι εδώ και χρόνια, φορτώνουνε κάθε χρόνο την ελληνική οικονομία και βεβαίως την ελληνική κοινωνία. Με συγχωρείτε που κάνω συνεχώς αυτόν τον πλεονασμό, αλλά τον κάνω γιατί συχνά όταν μιλάμε για οικονομικά παρασυρόμαστε και νομίζουμε ότι

κάνουμε ασκήσεις επί χάρτου ενώ όλα αυτά αφορούν τον κάθε πολίτη αυτής της χώρας, την τσέπη του, το μέλλον του, την δουλειά του, την επένδυσή του, την αποταμίευσή του, το μέλλον του παιδιού του. Και αυτά όλα βεβαίως δημιούργησαν ένα τεράστιο χρέος το οποίο βρίσκεται σήμερα περίπου στα επίπεδα του δυσθεώρητου επιπέδου των 40 περίπου δις. δρχ. Το θέμα είναι σήμερα γίνεται ουσιαστική προσπάθεια να περιοριστούν οι δημόσιες δαπάνες; Η απάντηση είναι όχι, δεν γίνεται.

Πρώτον. Διότι οι δημόσιες δαπάνες εξακολουθούν να αυξάνονται ακόμα και με τον υπό συζήτηση προϋπολογισμό, με ρυθμό υψηλότερο του προβλεπόμενου πληθωρισμού.

Θα σας παρουσιάσω επί τροχάδην χειροπιαστές περιπτώσεις δημόσιας σπατάλης. Σήμερα εξακολουθούν να γίνονται προσλήψεις στο δημόσιο τομέα. Παρά το ότι υπάρχει επίσημη κυβερνητική δέσμευση ότι όχι απλώς δεν θα γίνονται προσλήψεις, αλλά ότι και με μία αναλογία: πέντε φεύγουν, ένας μπαίνει, θα οδηγηθούμε σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα και σε μείωση των απασχολούμενων στο ευρύτερο δημόσιο. Πρέπει λοιπόν να σας πω ότι στον ίδιο τον προϋπολογισμό, στην εισηγητική έκθεση μπορείτε να βρείτε, εύκολα, ότι είναι περισσότεροι από 8. 000 οι νέοι δημόσιοι υπάλληλοι της τελευταίας διετίας, των δύο τελευταίων χρήσεων μόνο.

Δεύτερον. Εισοδηματική πολιτική. Και δεν μιλώ για εκείνη η οποία παρουσιάζεται τώρα και η οποία πράγματι έχει τα στοιχεία της κοινωνικής σκληρότητας, μια και αν τηρηθεί όπως εξαγγέλλεται, είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσει σε μείωση των εισοδημάτων και των αποδοχών των εργαζομένων. Μιλώ για την εισοδηματική πολιτική που εφαρμόστηκε πέρυσι. Όπου και πάλι είχε εξαγγελθεί σφιχτή, ίσως όμως επειδή ήταν προεκλογική χρονιά, για τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, έφτασε στο επίπεδο της αύξησης συνολικά του 19%. Δηλαδή υπερδιπλάσια από τον τρέχοντα πληθωρισμό.

Τρίτον. Ο φετινός προϋπολογισμός. Προβλέπει κονδύλιο που είναι κοντά στα 900 δις. για κρατικές προμήθειες. Έτσι αδιαφανώς. Χωρίς περαιτέρω επεξηγήσεις, χωρίς καμιά διαδικασία του να επιχειρηθεί η μείωση. Σας θυμίζω ότι μόνο μια προσπάθεια εξοικονόμησης στο επίπεδο του 10% θα σήμαινε την δυνατότητα να ελαφρυνθούν εξαιρετικά οι πιο δοκιμαζόμενες κατηγορίες του ελληνικού πληθυσμού, κυρίως οι χαμηλοσυνταξιούχοι.

Τέταρτον. Πόσοι γνωρίζουν ότι μέσα στην τελευταία τετραετία από το '93 μέχρι το '97 δηλαδή, έχει οικοδομηθεί ένα τεράστιο αφανές χρέος που ξεπερνάει τα 5 τρις. δρχ.; Θα σας δώσω απλά παραδείγματα αυτών που το συνθέτουν. Μόνο οι αγροτικοί συνεταιρισμοί έχουν ξεπεράσει όλη την τετραετία το 1 τρις. και 100 δις περίπου. Η Ολυμπιακή είναι στα 700, οι αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας, είναι οι επανακρατικοποιηθείσες αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας, στα 800

τοσα, κ.ο.κ. Όλα αυτά είναι βαρύνοντα στην πλάτη του Έλληνα φορολογούμενου. Και είναι εμπόδια στην δυνατότητα ή στην προοπτική και τις ευκαιρίες απασχόλησης των ανέργων και κυρίως των νέων ανθρώπων που ψάχνουν δουλειά για να ενταχθούν στην παραγωγική διαδικασία.

Και τέλος, τι χρειαζόμαστε άλλων παραδειγμάτων έχουμε; Όταν μόλις προ ενός μηνός, χωρίς καμιά διαδικασία που θα εξασφάλιζε στοιχειώδη διαφάνεια, χωρίς κανένα κριτήριο, σπαταλήθηκαν 200 δις. δρχ. για να καλυφθούν χρέη αγροτικών συνεταιρισμών στις περισσότερες περιπτώσεις με πολύ αμαρτωλές ιστορίες πίσω τους. Και επιμένω στο σημείο των κριτηρίων: πολλοί εξ αυτών διώκονται για ποινικά αδικήματα και ελάχιστοι εξ αυτών έχουν ποτέ καταθέσει ισολογισμό.

Απ' την άλλη πλευρά είναι πάρα πολύ φυσικό η αδυναμία της περιστολής των δαπανών να οδηγεί ετησίως σε ακόμα μεγαλύτερη φορολογική επίθεση. Θα σας δώσω δύο, τρία, πολύ συνοπτικά στοιχεία ζητώντας σας παράλληλα συγνώμη γιατί δεν θέλω να σας κουράζω με αριθμούς. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια της διαχείρισης που κάνουν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ από το '93 και μετά, είχαμε 78 νέες φορολογικές επιβαρύνσεις. Τους τελευταίους 21 μήνες μετά την εσωτερική, στο κυβερνών κόμμα, αλλαγή στο πρόσωπο του πρωθυπουργού είχαμε 49 νέες φορολογικές επιβαρύνσεις.

Και με τον εισαχθέντα Προϋπολογισμό έχουμε 13 νέες φορολογικές επιβαρύνσεις που, κατά μέσο όρο, θα στοιχίσουν στον Έλληνα φορολογούμενο ή μάλλον στη μέση ελληνική οικογένεια 270.000 δρχ. επιπλέον ετησίως. Φθάνοντας την επιβάρυνση τη φορολογική για τη μέση ελληνική οικογένεια - μιλώ για μέσους όρους - περίπου στα 2,5 εκατομμύρια δρχ.

Αντιλαμβάνεσθε το πόσο οξύμωρο, ανακόλουθο και αντιφατικό είναι από τη μία να επιδιώκεις νέα φορολογικά έσοδα - και μάλιστα εκείνα που αναμένεται να εισπραχθούν από τις καινούργιες φορολογικές επιβαρύνσεις, αυτές δηλαδή που πρωτοεισάγονται, θα πρωτοεισπραχθούν με τον καινούργιο Προϋπολογισμό - να επιχειρείς να εισπράξεις περίπου κάτι περισσότερο από 300 δις. όταν 200 μόνο τα πέταξες από το παράθυρο πριν από ένα μήνα σε αμαρτωλού χαρακτήρα χρέη, των αγροτικών συνεταιρισμών.

Πέρα όμως απ αυτές τις γενικές εκτιμήσεις των δημοσιονομικών θα θελα επ' ολίγον να σας ταλαιπωρήσω με κάποιες αναφορές για τις αρνητικές συνέπειες του ρόλου που έχει το Κράτος στην έκτασή του, στο ρόλο του, στις αρμοδιότητές του και στην απόδοσή του. Πρώτα απ όλα έχει αποτύχει ως παραγωγός. Και αυτό είναι προφανές και το γνωρίζουμε όλοι. Δεν είναι αλήθεια η οποία λέγεται σήμερα, ούτε βέβαια πρώτη φορά από μένα, ούτε την ανακαλύψαμε εμείς στην Παράταξή μας, ούτε καν εμείς γενικότερα στην Ελλάδα. Είναι μια παραδοχή παγκόσμια σήμερα: Ότι το Κράτος έμπορος, βιομήχανος, βιοτέχνης, αγρότης

απέτυχε. Το μόνο που εκανε είναι να υποσυνείδησε ζημιές, αρα χρει, άρα βάρη στους πολίτες και στους φορολογούμενους. Και γι αυτό στις μεν χώρες της Δύσης εδώ και αρκετά χρόνια ακολουθείται, αλλού με μεγαλύτερη, αλλού με μικρότερη, αλλά πάντως με σχετική επιτυχία ένα πρόγραμμα μείωσης της παρέμβασης του Κράτους σε ό,τι αφορά τον τομέα της παραγωγής. Και, βέβαια, ο καλύτερος μάρτυρας είναι όσα συμβαίνουν στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες της ανατολικής Ευρώπης, όπου η συνταγή είναι μία και κλασική: Ευρύτατο πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων.

Είναι όμως πολύ σημαντικό να ειπωθεί ότι γι αυτές τις αποκρατικοποιήσεις που, καμιά φορά, τις αγγίζουν και κυβερνητικοί παράγοντες λεκτικά, αλλά στην πράξη της αποφεύγουν με κάθε τρόπο, αποδεικνύεται ότι δεν υπάρχει πίστη και πειποίθηση των κυβερνητικών παραγόντων σ αυτή την πολιτική. Απ το γεγονός ότι και όταν ακόμα με πολύ δειλό τρόπο επιχειρούνται σε επιμέρους θέματα, αποτυγχάνουν. Σας θυμίζω ότι από το σύνολο του τραπεζικού συστήματος, σχεδόν το 80% ελέγχεται από το Κράτος στην Ελλάδα. Και αυτό και μόνο προξενεί πάρα πολλές δυσλειτουργίες στο σύστημα χρηματοδότησης, στο πιστωτικό σύστημα στην Ελλάδα.

Βεβαίως, αυτά δεν τα αγγίζει η Κυβέρνηση. Και θα πούμε σε λίγο γιατί δεν αγγίζει. Αποφάσισε όμως να αγγίξει δύο από τις μικρότερες. Την Τράπεζα Κεντρικής Ελλάδος και την Τράπεζα Κρήτης και να τις αποκρατικοποιήσει. Απέτυχε. Και απέτυχε παταγωδώς, όπως απεδείχθη, για μία ακόμη φορά, προσφάτως. Άρα, και δεν την πιστεύουμε την πολιτική - εννοώ ως Κράτος που σήμερα το εκφράζει μια συγκεκριμένη Κυβέρνηση - και όταν επιχειρούμε οριακά να την εφαρμόσουμε, δεν μπορούμε να την εφαρμόσουμε.

Ποιος θα ήταν ο ρόλος του Κράτους, ποιος είναι ο πραγματικός ρόλος του Κράτους σε μια ευνομούμενη κοινωνία που στοχεύει στην ανάπτυξη, στην απασχόληση, στην ευημερία; Ο ρόλος του ρυθμιστή, ο ρόλος του επόπτη, ο ρόλος του ελεγκτή. Εκείνος που θέτει τους κανόνες του παιχνιδιού και, βεβαίως, μπορεί και το καταφέρνει να τους τηρεί, να τους επιβάλλει. Θα σας δώσω, λοιπόν, απλά παραδείγματα: Το επίσημο Κράτος στην Ελλάδα αναγνωρίζει ότι αδικεί φορολογικά τους πολίτες, επειδή δεν μπορεί ούτε να διαπιστώσει, αλλά ούτε να εισπράξει τους πραγματικά οφειλόμενους φόρους. Χρόνια τώρα υπάρχει η εξαγγελία και η δέσμευση της μηχανοργάνωσης των υπηρεσιών του Υπουργείου Οικονομικών, το περίφημο πρόγραμμα ΤΑΞΙΣ, για το οποίο η δέσμευση έλεγε ότι θα λειτουργούσε σε πλήρη ανάπτυξη τον Απρίλιο του 1997. Η επόμενη εξαγγελία είναι το ταχύτερο θα μπορεί να λειτουργήσει σε τρία χρόνια από σήμερα. Αυτό είναι αποτυχία και κάποια μέρα θα πρέπει να πάρουμε την απόφαση να χρεώνονται οι αποτυχίες σ αυτόν τον τόπο.

Στην εισηγητική έκθεση του υπό συζήτηση Προϋπολογισμού αναφέρεται ότι οι μεγαλύτεροι κερδιστές του Δημοσίου κοινατούν στο Δημόσιο 2 τρις 73

Οι μεγάλοι φορείς του δημοσίου χρωστούν στο δημοσιο 2 τρις. 75 δισ. δρχ. Είναι οξύμωρο, αλλά είναι αλήθεια. Το 1,5 τρις. από αυτά είναι οφειλές από επιχειρήσεις του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Εγινε μια προσπάθεια να εξασφαλισθεί, να επιβληθεί η, κατά κάποιο τρόπο, απεξάρτηση των δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών από τον ασφυκτικό έλεγχο της εκάστοτε Κυβέρνησης με τη δυνατότητα της επιλογής μάνατζερ, με κριτήρια οικονομικά. Πάντως όχι πολιτικά, βλέπε κομματικά. Η ίδια η Κυβέρνηση που εισήγαγε το νομοσχέδιο μετά από λίγους μήνες ανέβαλε την εφαρμογή του για, τουλάχιστον, δύο χρόνια.

Είναι το ίδιο Κράτος που δεν μπορεί να εξασφαλίσει συνθήκες θεμιτού ανταγωνισμού. Γιατί πραγματική ελεύθερη οικονομία ή, αν θέλετε, πραγματική λειτουργία της οικονομίας της αγοράς επιβάλλει Κράτος το οποίο μπορεί να εξασφαλίζει το νόμιμο ανταγωνισμό και επίσης να αποτρέπει τη δημιουργία συνθηκών αθέμιτου ανταγωνισμού.

Όσοι εξ ημών - και φαντάζομαι πάρα πολλοί σ αυτή την αίθουσα - δραστηριοποιούνται επιχειρηματικά στην Ελλάδα γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα - και τον ομιλούντα - ότι αυτό δεν συμβαίνει. Και θέλω επίσης να ρθω σ ένα θέμα σε ό,τι αφορά τις υποχρεώσεις του Κράτους. Ένα θέμα τεράστιο, ένα θέμα που μας απασχολεί ιδιαίτερα, αλλά ένα θέμα το οποίο θα το αγγίξω ακροθιγώς γιατί δεν μπορεί να καταστεί το κυρίως αντικείμενο της σημερινής μας επικοινωνίας: Κανόνες και εξασφάλιση διαφάνειας.

Ποιος δεν γνωρίζει στον τόπο μας σήμερα ότι και τα δημόσια έργα και οι μελέτες και οι προμήθειες συνηθέστατα ή πάντως συχνότατα γίνονται αντικείμενο συναλλαγών; Σε ποιον δεν δημιουργεί ερωτηματικά το γεγονός ότι ενώ είναι δεσμευμένη η κυβέρνηση να προωθήσει τις προγραμματικές συμφωνίες εδώ και τρία χρόνια, το αναβάλλει και το αναβάλλει και έχουμε φτάσει ένα μήνα πριν από την εξάντληση της προθεσμίας. Και ανακύπτει ένα ερώτημα: Γιατί άφησε το χρόνο να παρέλθει. Από απόλυτη ανικανότητα; Εμείς τους κατηγορούμε για ανεπάρκεια, δεν τους θεωρούμε τόσο ανίκανους.

Η επόμενη σκέψη όμως είναι εξαιρετικά πονηρή. Εάν αφήνεις συμβάσεις προγραμματικών συμφωνιών να μην προωθούνται επί σχεδόν 3 χρόνια και έρχεσαι την τελευταία στιγμή να τις προωθήσεις, μοιραία ανακύπτει ένα ερώτημα ή πολλά ερωτηματικά, διαφάνειας και των κινήτρων που μπορεί να υπάρχουν πίσω από μια τέτοια διαδικασία εσπευσμένη.

Και τέλος οφείλω να τονίσω εδώ και την αποτυχία στη διαχείριση του δημόσιου χρέους. Δεν θέλω να φέρω κανέναν σε δύσκολη θέση. Όμως εκτιμώ ότι με την δέουσα διπλωματική γλώσσα, το είπε ο ίδιος ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος. Χθες στο ίδιο βήμα. Στην ανάγκη το να περιορίσεις ή μάλλον στην ανάγκη το να εξασφαλίσεις τους δημοσιονομικούς σου στόχους, δεν παραβαίνεις του κανόνες της αγοράς. Δεν ρυθμίζεις τα επιτόκια με διοικητικό τρόπο και βεβαίως δεν

επινεισείς να μειώσεις τα επιτόκια πέρα από τις δυνατότητες που

επιχειρεί να μειώσει τα επιτόκια παρα από τις δυνατότητες που πραγματικά υπάρχουν. Γιατί δημιουργούνται φαινόμενα όπως αυτά που προέκυψαν με την πρόσφατη νομισματική κρίση. Και αυτό με οδηγεί σε λίγες μόνο παρατηρήσεις γύρω απ' αυτό το θέμα.

Τέτοιες κρίσεις υπάρχουν και θα υπάρχουν. Και σας το λέω όχι ως προάγγελος δεινών. Είναι φυσικό να δημιουργούνται αναταράξεις. Είναι φυσικό όταν σ' αυτή την τεράστια παγκόσμια αγορά συμμετέχουν χώρες κατ αρχήν ή και παραγωγικές ή μη μονάδες που κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί απόλυτα την μακροχρόνια βιωσιμότητά τους ή έστω σταθερότητά τους, να δημιουργούνται αφορμές έστω και μικρών αναταράξεων πολύ συχνά. Το θέμα είναι πως αντιδρά η οικονομία όταν εμφανίζονται δυσανάλογες πιέσεις. Όπως συνέβη προσφάτως στην ελληνική περίπτωση. Οπου ετέθη για μια ακόμη φορά υπό πίεση και βεβαίως με υποκρυπτόμενα πολλά ερωτηματικά, το εθνικό νόμισμα.

Δεν θέλω να παρεξηγούμαι, γιατί στην Ελλάδα του σήμερα όλα είναι εύκολα παρεξηγήσιμα. Εμείς το στηρίζουμε το εθνικό νόμισμα. Και δεν το στηρίζουμε μόνο στα λόγια. Το κάναμε και στην πράξη. Όταν ξέσπασε η νομισματική κρίση, κάθε κόμμα αντιπολίτευσης θα έκανε φθηνή εκμετάλλευση. Εμείς κρατήσαμε και το στόμα μας, αλλά και την συμπεριφορά μας για να μην κάνουμε ζημιά. Και θα το στηρίζουμε το εθνικό νόμισμα. Όμως δεν μπορεί κανείς να μην συναγάγει τα απαραίτητα συμπεράσματα. Ότι τέτοιου είδους περιστάσεις αποδεικνύουν σε όλο τους το μεγαλείο την πραγματική γύμνια της ελληνικής οικονομίας. Και ξεθωριάζει, ξεβάφει το εξωραϊστικό μακιγιάζ που επιχειρεί ο πρωθυπουργός και οι επιτελείς του. Γιατί είναι τελείως διαφορετικό πράγμα τι επιχειρούμε να σερβίρουμε στους πολίτες ή ακόμα και στο εξωτερικό, από την πραγματική κατάσταση.

Έρχομαι σ' ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο. Και αυτό συνέπεια του ρόλου, του αρνητικού ρόλου που έχει το κράτος στην ελληνική οικονομία. Επενδύσεις. Είναι βέβαιο ότι έχετε ακούσει πάρα πολλές φορές, πάρα πολλούς να μιλούν για επενδύσεις. Για την ανάγκη επενδύσεων, για την ευεργετική τους σημασία. Το βέβαιο πάντως είναι ότι επενδύσεις δεν γίνονται στην Ελλάδα. Να σας θυμίσω την τελευταία σοβαρή επένδυση που έγινε στην Ελλάδα: είναι η κινητή τηλεφωνία. Και πάντως οι σοβαρές ξένες επενδύσεις στην Ελλάδα την τελευταία 20ετία μετριώνται, αν θυμούμαι καλά, στα δάχτυλα της μιάς χειρός. Γιατί συμβαίνει αυτό. Η απάντηση είναι εύκολη. Ασταθές περιβάλλον, έλλειψη εμπιστοσύνης στις κυβερνήσεις, φορολογικά αντικίνητρα σ' ένα διεθνές περιβάλλον που οι επενδυτικές ευκαιρίες παρουσιάζονται σε διάφορα μέρη του κόσμου και βεβαίως δεν υπάρχουν και εμπόδια στις μετακινήσεις κεφαλαίου.

Αντ' αυτού για μια ακόμη φορά ακούσαμε χθες τον πρωθυπουργό, να παρακινεί τον επιχειρηματικό κόσμο να επενδύσει. Αν θέλετε για να μην τα λέω όλα στραβά, καλά κάνει. Αλλά φαντάζομαι γνωρίζει και ο ίδιος γιατί τόσα νούμματα ξέρε. ότι με παρακινήσεις δεν νίνονται

επενδύσεις, όταν δεν συνοδεύονται με ανάλογες πράξεις. Και αυτό που δίνει την ευκαιρία να καυτηριάσω και κάτι ακόμα. Και όταν προς τον επιχειρηματικό κόσμο δεν υπάρχει ούτε ο οφειλόμενος σεβασμός. Απόδειξη: Οι απροκάλυπτες, οι ωμές παρεμβάσεις που επιχειρούνται στις εκλογές στα επιμελητήρια. Σε μια απόπειρα κομματικής αλώσεως. Θα σας δώσω ένα μόνο παράδειγμα τι εννοώ όταν μιλώ για επενδύσεις. Δεν είναι μόνο η αδυναμία προσέλκυσης ιδιωτικών επενδύσεων. Επί τρία χρόνια περικοπτόταν το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων για δημοσιονομικούς λόγους. Αντί να μειωθεί δηλαδή η καταναλωτική δαπάνη ή σπατάλη, γινόταν περικοπή στο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων. Και είναι γνωστή η τρομακτική μας υστέρηση στην απορρόφηση των πόρων από το δεύτερο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης. Οπου ενώ έχουμε φτάσει πια στο τελευταίο χρονικό κομμάτι του, δεν έχουμε απορροφήσει ούτε το 1/3 των δικαιουμένων πόρων. Με αποτέλεσμα - για να μην τα αφήνουμε αυτά μόνο στη θεωρία - κανένα μεγάλο έργο υποδομής να μην προχωρά. Και πάντως να μην προχωρά με τους ρυθμούς που θα έπρεπε. Με κορυφαίο παράδειγμα την Εγνατία και τους κάθετους άξονες. Είναι πράγματι σημαντικό να έχουμε βαλκανική πολιτική. Αλλά αυτή η βαλκανική πολιτική πρέπει να απεικονίζεται, να αντικατοπτρίζεται και να συνοδεύεται από ουσιαστική πολιτική. Εάν λοιπόν δεν φροντίσουμε και μάλιστα γρήγορα, με τους οφειλόμενους ρυθμούς έναντι των προκλήσεων των καιρών να εξασφαλίσουμε τα συγκοινωνιακά και επικοινωνιακά δίκτυα με τους λαούς εκείνους, με τους οποίους φιλοδοξούμε να κάνουμε τα Βαλκάνια της ευημερίας, της ανάπτυξης και της εργασίας του επόμενου αιώνα, επισημαίνω ότι δεν είμαστε αξιόπιστοι εταίροι. Όλα αυτά οδηγούν σε ένα αβίαστο συμπέρασμα. Η ελληνική οικονομία δεν αναπτύσσεται. Και το λέω διότι πράγματι μου φάνηκε περίεργο που ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας επιχειρώντας να αντεπιτεθεί σε κάποιες τοποθετήσεις που έκανα τη Δευτέρα, μίλησε για τους ρυθμούς ανάπτυξης. Θα πούμε λοιπόν και για τους ρυθμούς ανάπτυξης. Κυρίες και κύριοι, Η Ελλάδα έχει μέσο όρο ανάπτυξης, αύξησης του εθνικού εισοδήματος εδώ και 16 χρόνια, το μισό απ' τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Αυτό είναι πραγματική απόκλιση. Και η όποια κινητικότητα στο αναπτυξιακό σκέλος οφείλεται - και σημειώστε το παρακαλώ αυτό - στην έστω και ισχνή αξιοποίηση του δεύτερου Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης. Και εξηγείται αυτό απλά απ' το γεγονός: Δείκτης βιομηχανικής παραγωγής περίπου στάσιμος. Πρωτογενής τομέας σε υποχώρηση εδώ και χρόνια. Τουρισμός, δραματικές επιδόσεις για δύο χρόνια, φέτος λίγη βελτίωση αλλά σε ότι αφορά τις διανυκτερεύσεις όχι το συναλλαγματικό σκέλος. Και η εμπορική ναυτιλία: φαντάζομαι στην αίθουσα αυτή υπάρχουν πολλοί αρμοδιότεροι εμού, εγώ θα πω αυτά που μου μεταφέρουν οι ίδιοι. Βρίσκεται σε φάση δραματικής μείωσης της ανταγωνιστικής της

ικανότητας για λόγους γνωστούς, αλλά περριπεύουν στη σημερινή τουλάχιστον, τοποθέτηση. Αντ' αυτών υπάρχουν κοινωνίες κυρίες και κύριοι, που αναπτύσσονται με ρυθμούς που δεν ήταν άγνωστοι για την Ελλάδα του παρελθόντος, αλλά βεβαίως είναι απλησίαστοι για την σημερινή γκρίζα Ελλάδα. Και δεν σας μιλώ για τίγρεις ή ότι άλλο της Άπω Ανατολής. Σας μιλώ για την Ισλανδία και την Πορτογαλία. Η Ιρλανδία αναπτύσσεται με 8% το χρόνο. Και η Πορτογαλία κοντά αρκετά. Και αναφέρομαι σ' αυτά τα δύο παραδείγματα γιατί είναι, ας το πούμε από πλευράς δεικτών, εκτάσεως, πληθυσμού, οικονομικής αφετηρίας, οι πιο κοντινές στην Ελλάδα. Βεβαίως με την υποσημείωση ότι στην φάση συμμετοχής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση η αφετηρία τους ήταν πολύ πιο καθυστερημένη από κείνη της Ελλάδας.

Μια τελευταία λέξη για τα αναπτυξιακά.

Κυρίες και κύριοι,

Εάν πράγματι πιστεύουμε και θέλουμε να συγκλίνουμε πραγματικά προς τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, αυτό σημαίνει ότι αν η Ευρώπη τα επόμενα 20 χρόνια θα αναπτύσσεται με ρυθμό 2% - μια πολύ βέβαια, υπεραπλουστευμένη παραδοχή αλλά μπορεί και να μην είναι πολύ μακριά από την πραγματικότητα ως μέσος όρος δύο δεκαετιών - εμείς θα πρέπει για να φτάσουμε στο 80% του βιοτικού της επιπέδου, να αναπτυσσόμαστε με 4, 5% το χρόνο. Το λέω αυτό όχι για να σας κάνω ασκήσεις με αριθμούς, αλλά για να σας δείξω ότι ο πήχυς είναι ψηλά και έχει χαθεί ανυπολόγιστα πολύς χρόνος. Εθνικά ανεπίτρεπτα πολύς χρόνος. Και ότι το είδος των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε και των προκλήσεων που έχουμε μπροστά μας δεν μπορεί να ξεπεραστεί με βήμα σημειωτόν ή με συμβιβασμένες λογικές. Η συνολική αυτή όμως εικόνα, οφείλω να σας υπενθυμίσω ότι εκτός από τις οικονομικές συνέπειες έχει και μία σοβαρότατη κοινωνική. Γιατί βεβαίως, γνωρίζω πολύ καλά ότι απευθύνομαι σε κατ' εξοχήν επιχειρηματικό φόρουμ όμως, επειδή πιστεύω ότι και οι επιχειρηματίες είναι όχι απλώς κομμάτι της κοινωνίας, αλλά πρωταγωνιστικό κομμάτι της κοινωνίας και γνωρίζουν πολύ καλά πέρα από το φυσικό ανθρώπινο πρόσωπο που έχουμε όλοι, γνωρίζουν πολύ καλά ότι η κοινωνική συνοχή είναι βασική προϋπόθεση και για την ευεξία μιας οικονομίας. Αλλά και για τις επιχειρηματικές δραστηριότητες και επενδύσεις, όλη αυτή η εικόνα που περιγράφω έχει σοβαρότατες κοινωνικές συνέπειες. Η Ελλάδα έχει ανεργία που προσεγγίζει το 11%. Εκτός τούτου, διαρκώς και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού εξωθούνται στην κατηγορία του νεόπτωχου. Δεν κινδυνολογώ, δεν λέω ότι η πλειοψηφία των Ελλήνων βρίσκονται στο όριο της φτώχειας, όμως με πρόσφατη έρευνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία εξεδόθη και δημοσιεύτηκε, περίπου 2 εκατομμύρια Έλληνες είναι κάτω από τα όρια της φτώχειας.

Τί σημαίνει; Ότι αυτή η πραγματικότητα αναστρέφεται μόνο με μία διαφορετική πολιτική. Που θα έχει ως κυρίαρχο στόχο τους υψηλούς

ρυθμούς ανάπτυξης. Διαφορετικά βρισκόμαστε σε μία κατάσταση ιζήματος που κινείται σε ένα φαύλο κύκλο, ένα σπирάλ δηλαδή που κατεβαίνει ολοένα και πιο κάτω. Διότι αν έχει αποδειχθεί κάτι τα τελευταία χρόνια είναι. Ότι κατέρρευσαν δύο μύθοι που οικοδομήθηκαν. Ο πρώτος μύθος ήταν ο μύθος του κοινωνικού προσώπου του κυβερνώντος κόμματος. Μα, δεν είναι μόνο τα στατιστικά που σας είπα. Είναι και το γεγονός ότι και με τα συζητούμενα σήμερα μέτρα όπου περιλαμβάνονται για μιά ακόμα φορά στην ουσία, η μη τιμαριθμοποίηση των φόρων ή αυτήν την φορά η πολύ ισχνή τιμαριθμοποίησή τους. Μόνο δηλαδή με την μη τιμαριθμοποίηση θέλω να σας θυμίσω ότι η κυβέρνηση αυτή έχει εισπράξει τα τελευταία χρόνια, περίπου 500 δις. δρχ. Σας θυμίζω ότι η τιμαριθμοποίηση των φόρων αφορά κυρίως, αν όχι αποκλειστικά, τις πολύ ασθενείς, τις ασθενέστερες εισοδηματικές τάξεις του πληθυσμού. Το ίδιο ισχύει για την παρακράτηση. Για την οποία τώρα έρχονται εκ των υστέρων να πουν ότι θα επιδιώξουν να το διορθώσουν. Ορθώς θα το διορθώσουν αν το διορθώσουν, αλλά βεβαίως και η διόρθωση οδηγεί σε άλλο συμπέρασμα. Στο συμπέρασμα της ανακολουθίας, της αναξιπιστίας και της προχειρότητας. Εκείνο όμως που έχει ακόμα μεγαλύτερη σημασία είναι ότικονιορτοποιείται καθημερινά ο μύθος της αποτελεσματικότητας. Γιατί γνωρίζω ότι πολλοί υπέθεσαν ή ήλπισαν, ή ανακουφίστηκαν με τις φραστικές, με τις λεκτικές τοποθετήσεις και εξαγγελίες, με το διαφορετικό ύφος και στυλ που παρατηρούμε την τελευταία περίπου διετία, και ήλπισαν πράγματι ότι κάτι μπορεί να αλλάξει. Εδώ βλέπουμε ότι όχι απλώς δεν αλλάζει αλλά σε επίπεδο αποτελεσματικότητας, οι επιδόσεις είναι πολύ κοντά σ εκείνες που παραδοσιακά είχε και εξακολουθεί να έχει ο και σήμερα κυβερνητικός χώρος. Υπάρχει ένα αμείλικτο γιατί, σ αυτή την αποτυχία. Γιατί όσο κι αν είναι βαρύς ο όρος, περί αποτυχίας πρόκειται. Και γνωρίζω πολύ καλά ότι κάποιοι από σας μέσα τους μπορεί να διατηρούν ακόμα αμυδρές ή ψήγματα ελπίδων. Εάν όμως θέλει κανείς πράγματι να δει την αλήθεια κατάματα να συνυπολογίσει όλα τα δεδομένα που έχει μπροστά του συν το γεγονός ότι η Κυβέρνηση αυτή σπατάλησε τον καλύτερο ενάμιση χρόνο που ποτέ έχει Κυβέρνηση στα χέρια της, δηλαδή τον πρώτο ενάμιση χρόνο μετά από ανανέωση λαϊκής εντολής από τον Ελληνικό Λαό, τότε πράγματι μπορούμε να μιλήσουμε για αποτυχία. Και υπάρχει ένα αμείλικτο γιατί. Και το γιατί, κυρίες και κύριοι, είναι εξίσου αυστηρό, αλλά πρέπει να λέγεται. Εάν ο μεγάλος ασθενής είναι το Κράτος μέσα από όλες αυτές τις άμεσες δραστηριότητες που έχει και τις έμμεσες συνέπειες, αρνητικές συνέπειες του όποιου ρόλου έχει, το γιατί απαντιέται μόνο με δυο τρόπους: Ο ένας είναι άγνοια, αμάθεια, αν θέλετε, ιδεοληψία. Μπορεί εν μέρει να ισχύουν και αυτά, αλλά βεβαίως είναι πάρα πάρα πολύ αδύναμη αυτή η απάντηση σε ό,τι αφορά ανθρώπους που μπορεί να έχουν πολλά άλλα αρνητικά, αλλά πάντως

ασχολούνται χρόνια με τα δημόσια πράγματα. Η άλλη απάντηση είναι δυσμενέστερη. Και είναι απάντηση των εξαρτήσεων και των δεσμεύσεων από ένα κομματικό Κράτος που χτίσθηκε με επιμέλεια εδώ και 15 χρόνια. Ένα κομματικό Κράτος το οποίο συντηρεί έναν κομματικό στρατό. Ένα κομματικό στρατό, ο οποίος είναι απαραίτητος για τη διατήρηση και τη διαιώνιση του κυβερνώντος κόμματος όχι μόνο στην εξουσία, αλλά και ως σημαίνοντος, σημαντικού κόμματος στο ελληνικό πολιτικό σκηνικό. Είπα προχθές - θα το επαναλάβω και σήμερα - από τα 181 μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, οι 147 είναι κρατικοδίαιτοι. Το 85%, περίπου, των μελών του Συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ που εξέλεξε το σημερινό Πρωθυπουργό στη θέση που είναι έχουν άμεση ή έμμεση εξάρτηση από το Δημόσιο. Αυτό σημαίνει, κυρίες και κύριοι, κομματική νομενκλατούρα. Γνωρίζω ότι κάποιοι από σας μέσα σας μπορεί να λέτε ακόμα κι αν έχει δίκιο, είναι υπερβολικό. Θα σας πω, λοιπόν, ότι αισθάνομαι πια τόσο βαριά την ευθύνη στους ώμους μου, που ακόμα και οι εξωραϊσμοί οι λεκτικοί δεν νομίζω ότι μου επιτρέπονται. Θα σας πω, λοιπόν, απόλυτη αλήθεια, ακόμα κι αν είναι ωμή, ακόμα και αν ενοχλεί. Η αδυναμία να γίνουν, έστω, και δειλά βήματα στις κατευθύνσεις που προείπαμε παρότι αναγνωρίζεται καμιά φορά, εμμέσως ή αμέσως, από τους κυβερνητικούς ιθύνοντες έχει μόνο μία εξήγηση: Την αδυναμία να θέσουν τα δάχτυλα επί τον τύπο των ήλων. Και η εξήγηση αυτή είναι ότι αποτελεί όρο επιβίωσης του κυβερνητικού κόμματος να μην έρθει σε αντίθεση με το οικοδόμημα που το οδήγησε στην εξουσία και το συντηρεί εδώ και πολλά χρόνια στην εξουσία. Υπάρχει λύση; Βεβαίως υπάρχει λύση. Αλλά η λύση αυτή - και θα την προδιαγράψω με γενικότητα, πριν πω λίγα λόγια περισσότερο - είναι λύση θάρρους, λύση τόλμης, λύση τομών. Δεν έχει σχέση ούτε με τη δειλία, ούτε με την ατολμία, ούτε με την μικρολογιστική του κ. Σημίτη.

Συνοπτικά: Πρώτον. Ευρύτατο πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων. Κυρίες και κύριοι, ό,τι δεν είναι φυσικό μονοπώλιο δεν έχει κανένα λόγο να βρίσκεται υπό τον έλεγχο του Κράτους. Τί είναι φυσικό μονοπώλιο θα μου πείτε; Πρόχειρα θα σας πω, φυσικά μονοπώλια είναι τα δίκτυα των αστικών τηλεφώνων, είναι το δίκτυο διανομής ηλεκτρικού ρεύματος, το δίκτυο διανομής του φυσικού αερίου, το υπό κατασκευήν, είναι, αν θέλετε, το σιδηροδρομικό δίκτυο. Δεν υπάρχει κανένας λόγος οποιαδήποτε άλλη οικονομική δραστηριότητα να μην αφήνεται ανοιχτή στον ανταγωνισμό. Θα σας δώσω μερικά παραδείγματα πιο συγκεκριμένα: Κρατικές τράπεζες. Δεν υπάρχει κανένας λόγος, ίσα - ίσα υπάρχουν πάρα πολλοί λόγοι, που συνηγορούν προς την αντίθετη κατεύθυνση να μένει υπό κρατικό έλεγχο το περίπου του 80% του σημερινού τραπεζικού συστήματος στην Ελλάδα.

Και μάλιστα θα σας έλεγα σε αρκετές περιπτώσεις - όχι σε όλες - σε κάποιες όμως και ορισμένες εξαιρετικά ενδιαφέρουσες, πράγματι, η

πλειοψηφία των μετοχών δεν ανήκει στο Κράτος. Όμως το Κράτος διατηρεί για τον εαυτό του τη δυνατότητα να επιβάλλει διοικήσεις με κομματικά ή καμιά φορά και όχι απόλυτα κομματικά, αλλά πάντως κριτήρια ελέγχου.

Δεύτερον. Αστικές συγκοινωνίες. Είναι ένα κλασικό παράδειγμα, το οποίο το ανέφερα και πριν σε ό,τι αφορά τη ζημία που υπέστη ο μέσος Έλληνας φορολογούμενος απ την απόφαση επανακρατικοποίησης των αστικών συγκοινωνιών. Τί χρειά άλλων μαρτύρων έχει κανείς για να επιβεβαιωθούν τα όσα είπα και πριν περί δεσμεύσεων και εξαρτήσεων από κομματική νομενκλατούρα απ το συγκεκριμένο παράδειγμα; Θα προχωρήσω ένα βήμα παρακεί. Οργανισμός Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων. Συνολική σώρευση ζημίας για τον Έλληνα φορολογούμενο περισσότερο από 1 τρισ. στα χρόνια που λειτουργεί. Ακόμα σήμερα υπάρχουν αρκετές τον αριθμό υπό ανασυγκρότηση ορισμένες, υπό εκκαθάριση άλλες, επιχειρήσεις. Κι ο Οργανισμός Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων εξακολουθεί να «λειτουργεί» -το λειτουργεί βέβαια σε τεράστια εισαγωγικά. Πρέπει να κλείσει αμέσως, όπως επίσης πρέπει να αποκρατικοποιηθούν, να ιδιωτικοποιηθούν, δηλαδή, να πουληθούν αμέσως όσες ακόμα εταιρείες βρίσκονται υπό την εποπτεία του και όσες δεν μπορούν να πουληθούν. Κυρίες και κύριοι, επιτέλους πρέπει να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα των κανόνων της αγοράς. Πρέπει να κλείσουν. Και πρέπει να κλείσουν βάσει μίας απλής λογικής: Οι επιχειρηματικές δραστηριότητες όταν είναι πετυχημένες πρέπει, όχι απλώς να ζουν, αλλά πρέπει να έχουν και την ενίσχυση και την ενθάρρυνση όλων μας γιατί γεννούν εισόδημα, γιατί γεννούν θέσεις εργασίας, γιατί βοηθούν το κοινωνικό σύνολο. Και, βεβαίως, αυτό αφορά πια τους ιδιώτες γιατί οδηγούν και στην επιτυχία των στόχων των όποιων συμμετεχόντων στη διαμόρφωση του μετοχικού κεφαλαίου. Επιχειρηματικές δραστηριότητες όμως που δεν επιτυγχάνουν μπορεί να ενισχυθούν για ένα μικρό χρονικό διάστημα εάν οφείλεται η μη επιτυχία τους σε συγκεκριμένους εξωγενείς λόγους. Εάν όμως η αποτυχία τους οφείλεται σε δομικούς λόγους, σε λόγους που δεν αναστρέφονται, τότε πλέον είναι διαστρέβλωση των κανόνων της αγοράς και κακή κοινωνική υπηρεσία, δηλαδή υπηρεσία σε βάρος του κοινωνικού συνόλου η έτσι κι αλλιώς αποτυχημένη απόπειρα να προσπαθούν να συντηρηθούν στη ζωή.

Επόμενο παράδειγμα: Ολυμπιακή Αεροπορία. Την ξέρετε όπως την ξέρουμε όλοι μας. Ξέρετε το κατάντημά της. Ξέρετε επίσης, σας το θυμίζω, απλώς έχει ότι φτάσει το περίφημο πρόγραμμα εξυγίανσης να στοιχίζει στον Έλληνα φορολογούμενο πάνω από 700 δις δρχ. Και όμως εξυγίανση δεν έχει γίνει. Και όμως εξακολουθεί να προσφέρει πολύ κακές υπηρεσίες και όμως εξακολουθούν να την κατατάσσουν διεθνής οργανισμοί μέσα στους δυο - τρεις τελευταίους σε μια κλίμακα 60 τόσων αεροπορικών εταιρειών. Αυτό τι σημαίνει. Αυτό σημαίνει ότι

πρέπει να αποκρατικοποιηθεί. Υπάρχουν οιαφορετικές προσεγγίσεις πως μπορεί να γίνει αυτό. Η μια που θα άξιζε τον κόπο να μελετηθεί σοβαρά είναι: Αφενός μεν η άμεση αποκρατικοποίηση των θυγατρικών της καιαφετέρου η αναζήτηση στρατηγικού συμμάχου στο εξωτερικό για να μπορέσει επιτέλους να βρει το δρόμο του ο εθνικός μας αερομεταφορέας.

Σπεύδω επίσης να σημειώσω εδώ για όσους πουν μα, θα δούμε μήπως τελικά επιτύχει το πρόγραμμα εξυγίανσης, ότι σε δυο μελέτες που έχουν γίνει από ξένους εκτιμητές που κάλεσε η ίδια η κυβέρνηση, το συμπέρασμα είναι κοινό. Εάν συνεχισθεί αυτή η κατάσταση θα κλείσει από μόνη της. Κατά συνέπεια η διέξοδος που προσφέρουμε είναι η μοναδική για να μπορεί κανείς να φιλοδοξήσει ότι υπάρχει ακόμα μέλλον σ' αυτή την επιχείρηση.

Κυρίες και κύριοι, το δεύτερο σκέλος είναι, ουσιαστική προσπάθεια περικοπής των δημοσίων δαπανών. Δεν θα σας κουράσω με πολλά γι αυτό, γιατί σας έδωσα αρκετά παραδείγματα σπατάλης του δημόσιου τομέα, άρα εξυπακούεται ότι οι όποιες προτάσεις έχουν άμεση σχέση με την περιστολή τέτοιων φαινομένων. Θα σας δώσω όμως ένα πρόσθετο στατιστικό στοιχείο για εκείνους που ενδιαφέρονται λίγο περισσότερο για να τα ας πούμε εφηρμοσμένα οικονομικά. Εάν κρατήσει μια σοβαρή κυβέρνηση παγωμένες, σταθερές τις δημόσιες δαπάνες, σύν, βεβαίως, την αύξηση του πληθωρισμού και με παραδοχή ότι αυξάνεται η οικονομία γύρω στο 4% το χρόνο, μπορεί να εξοικονομεί κατά 1% επί του ΑΕΠ τις δημόσιες δαπάνες ετησίως. Αν το κάνει αυτό επί τρία χρόνια, με σημερινές τιμές θα έχει εξοικονομήσει περίπου 1 τρις δρχ. Σας το λέω αυτό γιατί θέλω να έχετε απόλυτη επίγνωση του εφικτού της πρότασης και του εγχειρήματος.

Το τρίτο σκέλος. Είναι ότι θα πρέπει πλέον να στοχεύσουμε σε μια βαθιά μεταρρύθμιση και αναμόρφωση του τρόπου που λειτουργεί η δημόσια διοίκηση. Από την μηχανοργάνωση, γυρνώ πίσω σε όλα λέγαμε πριν για τον φοροεισπρακτικό μηχανισμό με τις τόσες δυσμενείς συνέπειες σε βάρος τους νέους της ελληνικής κοινωνίας και από κει και πέρα σε κάτι ακόμα πιο ρηξικέλευθο, αλλά απαραίτητο πια για την Ελλάδα του 21ου αιώνα. Μεταρρύθμιση του πως λειτουργεί η δημόσια διοίκηση. Που σημαίνει χτύπημα στη ρίζα του κακού της αναποτελεσματικότητας, της καθυστέρησης, της ολιγωρίας, της χαμηλής απόδοσης.

Αυτό σημαίνει κυρίες και κύριοι, κίνητρα, ισχυρά κίνητρα για απόδοση και από την άλλη κυρώσεις για την μη απόδοση. Θα πρέπει να φτιάξουμε ένα δημόσιο τομέα, ή αν θέλετε καλύτερα μια δημόσια διοίκηση, η οποία θα μπορεί να ανταποκριθεί στο ρόλο μιας δημόσιας διοίκησης σε μια ευνοούμενη και ανεπτυγμένη κοινωνία. Και αυτό χωρίς να θίγουμε το βασικό αίσθημα ασφάλειας που πράγματι πρέπει να έχει ο δημόσιος λειτουργός, πρέπει να επιχειρήσουμε να ελαχιστοποιήσουμε τις αρνητικές συνέπειες που και οι προσπάθειες να απόλυτο ελάχιστο

αρνητικές συνεπειές που καμία φορά παραγει το απόλυτο αίσθημα ασφάλειας του δημόσιου λειτουργού. Και αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να συνδέσουμε την απόδοσή του με κριτήρια και κίνητρα. Πράγμα το οποίο είναι εφικτό, βεβαίως προϋποθέτει σοβαρό διάλογο και κυρίως αξιόπιστη κυβέρνηση την οποία θα εμπιστευθούν και οι παραγωγικοί εταίροι, αλλά και βεβαίως οι άμεσα ενδιαφερόμενοι.

Τέταρτον. Με την προϋπόθεση βέβαια και την υποσημείωση ότι τούτο έχει ως προηγούμενο την ουσιαστική περικοπή της δημόσιας σπατάλης. Πρέπει από τώρα - και το κάνουμε ήδη - να ετοιμάζουμε ένα πρόγραμμα απλοποίησης και μείωσης της φορολογικής επιβάρυνσης. Είπα τα εισαγωγικά γιατί δεν θέλω να το εκλάβω και αυτό ως εύκολη εξαγγελία. Γνωρίζω πολύ καλά ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει σε μια στιγμή στην άλλη. Γνωρίζω όμως ότι μπορεί ένα αξιόπιστο κράτος να σταματήσει κάθε χρόνο να αναζητά καινούργιους τρόπους να φορτώσει φορολογίες στους πολίτες και γνωρίζω επίσης ότι ένα κράτος το οποίο θα φιλοδοξούσε να γίνει κάποια στιγμή σημείο έλξης επενδυτικού ενδιαφέροντος να μειώσει την φορολογική επιβάρυνση. Προϋπόθεση βέβαια η οικονομία, το νοικοκύρεμα, η εξυγίανση του δημόσιου τομέα. Θέλω επίσης να σας πω ορισμένα πράγματα για τον προϋπολογισμό. Γιατί ο προϋπολογισμός γενικά είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση για να την επεξεργαζόμαστε και να την συζητούμε με τον τρόπο που τη συζητούμε μέχρι σήμερα. Οπου όπως σας είπα πριν, πολύ συχνά αποκρύπτονται στοιχεία, τα οποία εμφανίζονται στην πορεία αλλά έχει ήδη περάσει η κρίσιμη στιγμή και έχει ψηφισθεί και ούτω κάθε εξής. Έχουμε λοιπόν τρεις προτάσεις για το θέμα αυτό.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να γίνεται ειδική συζήτηση για τον απολογισμό, ο οποίος σήμερα στην ουσία δεν συζητείται. Συμπεριλαμβάνεται ή έρχεται μαζί με τον προϋπολογισμό και είναι απόλυτα τυπική η διαδικασία της υπερψήφισης του. Πρέπει να γίνεται ειδική συζήτηση για τον απολογισμό, δηλαδή για ότι έγινε σε παρελθούσες χρήσεις.

Δεύτερον. Έχει πάρα πολύ μεγάλη σημασία η τακτή ενημέρωση της Βουλής άρα και της κοινής γνώμης για την εκτέλεση του προϋπολογισμού, μεσούσης της χρήσεως.

Και τρίτον. Η επιτακτική ανάγκη να κατατίθεται ο προϋπολογισμός πολύ νωρίτερα, το καλοκαίρι κάθε χρόνο, ώστε να υπάρχει το περιθώριο μακράς ενδελεχούς συζήτησης. Και μάλιστα όχι μόνο στην οικονομική επιτροπή, αλλά και στις άλλες επιτροπές. Γιατί σε τελική ανάλυση απ' τον προϋπολογισμό χρηματοδοτούνται όλες οι δραστηριότητες στις οποίες είναι αναμειγμένο το κράτος. Κι αυτό για να καταλήγουμε σε συμπεράσματα τα οποία, αν μη τι άλλο, θα διεκδικούν μεγαλύτερη πειστικότητα προς τους πολίτες που - να μην το ξεχνούμε ποτέ - είναι τελικά εκείνοι που δίνουν τα «καύσιμα» για να εκτελούνται οι προϋπολογισμοί.

Δυο κουβέντες για την εισοδηματική πολιτική. Κυρίες και κύριοι σας είπα πριν - και το κοιτούσα με έντονο τρόπο - για τις προτάσεις

επτά πριν και το καθήκον με αυτόν τρόπο για τις υπερβάσεις που έκανε η κυβέρνηση στις προεκλογικές της ανάγκες. Από την άλλη πλευρά σας είπα επίσης ότι πιστεύω και το πιστεύω αμετακίνητα, ότι δεν υπάρχουν περιθώρια πια να μην καλύπτονται τουλάχιστον οι απώλειες από τις πληθωριστικές αυξήσεις του εισοδήματος ή των απολαβών των εργαζομένων.

Πρέπει όμως επίσης να σας πω ότι αποτελεί επίδειξη λαϊκισμού και δημαγωγίας εάν οποιοσδήποτε βγει και τάξει εύκολες παροχές σε οποιονδήποτε Έλληνα, βεβαίως και στους εργαζόμενους. Και η παράταξη στην οποία έχω την τιμή να ανήκω, επιτρέψτε μου να πω και γω προσωπικά, έχουμε αλλεργία σε επιδείξεις δημαγωγίας και λαϊκισμού. Τα έχουμε αφήσει εδώ και χρόνια σε άλλους αυτά που τα πρωτοδίδαν άλλωστε.

Ξέρουμε όλοι και ξέρουν όλοι οι Έλληνες ότι περπατάμε ένα δύσκολο δρόμο, ένα ανηφορικό δρόμο. Και πρέπει να σας πω και πρέπει να το αναγνωρίσουμε αυτό, ότι στην συντριπτική πλειοψηφία οι πολίτες, Ελληνίδες και Έλληνες και το συμμερίζονται αυτό και στέκονται πολύ υπεύθυνα απέναντι σε αυτή την πρόκληση. Όμως αυτό προϋποθέτει μια πολύ βασική προϋπόθεση. Ένα κράτος το οποίο μπορεί να είναι αξιόπιστο. Και για να ναι αξιόπιστο πρέπει πρώτο το κράτος να συμμετέχει στους κόπους και τις θυσίες της προσπάθειας. Εδώ τι γίνεται. Επιβάλλεται λιτότητα περίπου σε όλους, επιβάλλονται βάρη σε όλους, αλλά το κράτος είναι αμέτοχο στην προσπάθεια. Το κράτος εξακολουθεί να είναι σπάταλο. Είναι λοιπόν εξαιρετικά επιτακτική ανάγκη να δώσει τον τόνο της συμμετοχής και του παραδείγματος στην πράγματι δύσκολη προσπάθεια που έχουμε να πορευτούμε ως έθνος για να επιτύχουμε τους στόχους μας, το ίδιο το κράτος. Και μάλιστα, αυτό με οδηγεί στο να κάνω ένα σχόλιο για τις αγορές εργασίας. Είναι δεδομένο ότι μες στις διαρθρωτικές αλλαγές που πρέπει να γίνουν στον τόπο μας, αρκετές ήδη ανέφερα, είναι μεγαλύτερη ελαστικότητα στις αγορές εργασίας. Αλλά αντιλαμβάνεστε ότι και εδώ έχει κυρίαρχο ρόλο να παίξει ένα κράτος το οποίο δημιουργεί την πειποίθηση του σοβαρού και φερέγγυου συνομιλητή στους κοινωνικούς εταίρους. Είναι πολύ πιο εύκολο να πείσετε τους εργαζόμενους ότι πρέπει να γίνουν αλλαγές και στην νομοθεσία, αλλά και γενικότερα στον τρόπο, στους κανόνες που ισχύουν στις αγορές εργασίας εάν έχετε εξασφαλίσει την εμπιστοσύνη από πλευράς πολιτείας και βεβαίως ακόμα περισσότερο αν έχετε αποδείξει ότι έχετε την ικανότητα να αποτελέσει ο τόπος αυτός πεδίο προσέλκυσης επενδύσεων και αναπτυξιακής προοπτικής.

Θέλω μάλιστα να τονίσω εδώ ότι θεωρώ εξαιρετικά σημαντική την παρακίνηση, την κινητροδότηση της συμμετοχής των εργαζομένων στα κέρδη των επιχειρήσεων. Γιατί εάν και εφόσον έχουμε δεχθεί ως βασική αρχή ότι θα πρέπει να συνδέουμε με κίνητρα την απόδοση όλων μας στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, αλλά και σε οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα νομίζω ότι συνάδει απόλυτα με αυτή την βασική αρχή

και το συγκεκριμένο θέμα το οποίο άλλωστε όπως είναι γνωστό το ενθαρρύνει και η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Κυρίες και κύριοι,

Αντιλαμβάνεστε ότι είχα πολλά και έχω πολλά ακόμα να σας πω αλλά δεν θα σας πω άλλα. Γιατί είναι πράγματι αλήθεια ότι η αυθαιρεσία του έχοντος το προνόμιο να μονολογεί, μπορεί απ την μιά να είναι όπως είπα προνόμιο, μπορείς να πεις πολλά και να εκτιμάς να είναι πολύ ενδιαφέροντα, αλλά από την άλλη είναι επίσης βέβαιο ότι αυτά όλα πρέπει κάπου να έχουν κάπου ένα όριο διότι και οι αντοχές και οι ανοχές είναι πάντα περιορισμένες.

Θέλω να απαντήσω μόνο σε δύο ερωτήματα. Το πρώτο ερώτημα είναι, μπορούν να γίνουν αυτά; Και θα σας πω βεβαίως μπορούν να γίνουν διαβάζοντας ήδη την υποερώτηση που κρύβει αυτή η απορία. Μα δεν έχουν πολιτικό κόστος; Και θα σας πω ότι εστέ βέβαιοι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων τα ξέρουν αυτά. Και τα ξέρουν και τα δέχονται. Θα σας έλεγα μάλιστα ότι εμείς δεν διεκδικούμε το ρόλο του πρωτοπόρου. Μάλλον εκείνου που εναγώνια τρέχει να προλάβει μια κοινωνία της οποίας πάρα πολλά ήδη μέλη έχουν καταλάβει το μήνυμα των καιρών. Θα μου πείτε «και δεν θα αντιδράσει κανένας»; Και θα σας πω, μα βεβαίως. Όλοι εκείνοι που επωφελούνται από τα κακώς κείμενα. Είτε είναι μέλη του κομματικού στρατού που προανέφερα, είτε είναι οποιοιδήποτε έχουν να κερδίζουν από τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το κράτος. Και αριθμητικά δεν είναι πολλοί, αλλά βεβαίως είναι αλήθεια ότι υφίστανται τέτοιες περιπτώσεις. Επιτρέψτε μου να πω ότι σε τελική ανάλυση πολιτική σημαίνει να επιτυγχάνεται και να επιβάλλεται εκείνο στο οποίο συμφωνούν οι πολλοί και μάλιστα οι πάρα πολλοί και κείνο το οποίο είναι εθνικά επιβεβλημένο. Όχι εκείνο το οποίο διεκδικούν οι λίγοι και μάλιστα σε βάρος των πολλών.

Το επόμενο ερώτημα και με το οποίο θα κλείσω είναι «ποιος μπορεί να τα κάνει αυτά;». Κατά την εκτίμησή μου και νομίζω ότι έχει γίνει ήδη πασιφανές όχι μόνο με την σημερινή μας επικοινωνία, αλλά και γενικότερα και νομίζω ότι κατά βάθος το ξέρουν ολοένα και περισσότεροι Έλληνες, ασχέτως των δικών μου επιχειρημάτων, είναι ότι ο κ. Σημίτης δεν μπορεί. Και βέβαια το αμείλικτο ερώτημα που φαντάζομαι ελλοχεύει στο μυαλό πολλών από σας, που συμμετέχετε σήμερα σε αυτήν την εκδήλωση είναι «μα αν μπορείτε εσείς γιατί δεν το κάνατε στο παρελθόν;». Θα σας πω λοιπόν ευθέως γιατί δεν έγινε στο παρελθόν και γιατί νομίζω και πιστεύω ότι μπορεί να γίνει σήμερα. Γιατί στο παρελθόν είχαμε πράγματι στο σωστό πρόγραμμα και το ξέρετε πολύ καλά ότι είχαμε το σωστό πρόγραμμα. Κάναμε και λάθη. Καθυστερήσαμε, χάσαμε χρόνο, κάναμε και κακές επιλογές, όχι σπάνια και κακές επιλογές προσώπων. Είχαμε από την άλλη πλευρά ένα εξαιρετικά εχθρικό έδαφος να αντιμετωπίσουμε γιατί σήμερα μιλούμε περίπου δέκα χρόνια αργότερα και οι ιδέες τις οποίες συζητούμε είναι

πολύ πολύ, πάρα πολύ πιο αφομοιωμένες στην συνείδησή της μεγάλης πλειοψηφίας των πολιτών. Και, βέβαια, γιατί σε αρκετές στιγμές στο παρελθόν μας, ταλανιστήκαμε από εσωτερικά προβλήματα.

Λοιπόν, υπάρχει απάντηση για όλα αυτά. Το μεν έδαφος που σας είπα ότι είναι γόνιμο και έφορο από όλους, τους πολλούς καλής προαιρέσεως πολίτες που αναζητούν μια διαφορετική Ελλάδα. Σε ό,τι αφορά τα εσωτερικά μας αυτά, θεραπεύτηκαν. Και δεν θα επιτρέψω ποτέ ξανά να εμφανιστούν. Θέλω όμως νά μαι απόλυτα ανοιχτός μαζί σας και να σας πω ότι βεβαίως κάναμε λάθη και το διεκδικούμε αυτή την παραδοχή της αυτοκριτικής ως δείγμα δύναμης. Όποιος επιμένει να παριστάνει τον αλάνθαστο είναι εξαιρετικά επικίνδυνος για την ανθρωπότητα, τελικά και για τον ίδιο του τον εαυτό. Όμως από τα λάθη αυτά έχουμε διδαχθεί και δεν είμαστε διατεθειμένοι να τα επαναλάβουμε ούτε κατά κεραία. Γι αυτό το λόγο δουλεύουμε από σήμερα.

Όλα αυτά τα οποία σας παρουσίασα επί τροχάδην ή συνοπτικά αποτελούν αντικείμενο σοβαρότητας σε βάθος δουλειάς μεγάλων ομάδων ανθρώπων που κοινό τους χαρακτηριστικό είναι η πίστη, η μόρφωση, τα νιάτα και οι φρέσκες ιδέες, χωρίς να αποκλείουμε κανέναν από κείνους που μπορούν να μας προσφέρουν πείρα και γνώση από την ιστορική τους διαδρομή και, βέβαια, κυρίως - και θα επιμείνω σ αυτό, έστω κι αν κάποιοι από σας με χαρακτηρίσουν ρομαντικό - γιατί, κυρίες και κύριοι, το πιστεύουμε και το πιστεύουμε βαθιά ότι αυτό είναι και εθνικό μας καθήκον, αλλά και ιστορική αποστολή. Γι αυτό άλλωστε αυτό το μήνυμα σας το κρατώ για τελευταίο. Αυτό το μήνυμα απευθύνεται μόνο σ εκείνους που έχουν αποθέματα πίστης μέσα τους. Όσοι έχουν συμβιβαστεί με μια μικροελλαδική νοοτροπία ότι αυτή είναι η χώρα μας, τί να κάνουμε για να τρώει χαστούκια στο εξωτερικό περιβάλλον, για να κάνει το καλό παιδί στις όποιες πιέσεις απ το εξωτερικό, για να έχει επιδόσεις, στην καλύτερη περίπτωση, μέτριες, δηλαδή με απλά λόγια, όσοι έχουν συνηθίσει ανεπανόρθωτα σε μια Ελλάδα της μετριότητας και της μετριοκρατίας, του γκρίζου, σε μια Ελλάδα ουραγό, είναι βέβαιο ότι δεν είναι αποδέκτες αυτού του μηνύματος. Αλλά με όλο το σεβασμό που οφείλει κάθε πολίτης δημοκράτης στην άλλη άποψη, θα σας πω: Μα, δεν μας αφορούν και ως αποδέκτες, γιατί ξέρουμε ότι η Ελλάδα του αύριο δεν οικοδομείται με τέτοιες τσιγκούνικες νοοτροπίες.

Κυρίες και κύριοι,

Απευθύνομαι και απευθυνόμαστε στους πολλούς Έλληνες και στις πολλές Ελληνίδες που πιστεύουν σε μια διαφορετική Ελλάδα κι ότι αυτή η Ελλάδα είναι στα χέρια μας να την κάνουμε πραγματικότητα. Η τελευταία απόδειξη που έχω να σας προσκομίσω - και αν δεν την πιστέψετε σήμερα εστέ βέβαιοι ότι θα τη δείτε ως αποδεικτικό υλικό στα προσεχή χρόνια - είναι ότι άλλωστε αυτός είναι ο μόνος λόγος που μας ενδιαφέρει, όλη αυτή τη μεγάλη ομάδα ανθρώπων, να ασχολούμαστε

Νεα Δημοκρατία

με τα κοινά.
Σας ευχαριστώ πολύ.

▲
Αρχή
σελίδας